

Serieuze muziek

Door: Annemieke Hoogland

Jelle wist dat de meeste van zijn kwaaltjes tussen de oren zaten. Toch maakte hij zich ook nu weer zorgen. Die zeurende pijn in zijn rechterheup was niet normaal. En die tinteling in zijn voet was gisteren toch echt minder erg. Even twijfelde Jelle of hij de dokter zou bellen. Maar die zag hem aankomen. Bij de assistente kon hij niet eens meer zomaar een afspraak maken. Aan elk consult ging een telefonisch gesprek met de arts vooraf. En meestal concludeerde de dokter dat een afspraak niet nodig was. Nee. Als het op zijn 'zogenaamde' kwaaltjes aankwam stond Jelle er alleen voor. Ook dat wist hij maar al te goed.

Ergens alleen voor staan was de 33-jarige Jelle wel gewend. Al van kinds af aan. Een liefdevol gezin, zo zouden andere mensen zijn thuis beschrijven. Maar liefdevol is een woord dat Jelle nooit met zijn ouders had geassocieerd. Ten minste, niet naar hem toe. Wel naar zijn twee jaar oudere zus. Myrte met haar mooie lange blonde haren en haar perfecte gezicht. Maar vooral Myrte met haar enorme talent voor ballet. En niet te vergeten haar gevoeligheid voor blessures.

De pijntjes van Myrte ware in zijn geheugen gegrift. Nog zag hij de bloedende tenen van zijn zus voor zich. De kapotte tenen vormden een schril contrast met de lieflijke roze schoentjes die zij van haar voeten afwikkelde. En het witte washandje waarmee moeder altijd klaar stond om haar voeten te wassen. Het hoorde er allemaal bij, zei vader terwijl hij Myrte trots over haar hoofd aaide.

Op die momenten wenste Jelle dat hij ook bloedende voeten had. Zijn voeten waren groot en lomp, het tegenovergestelde van zijn zus. Geen talent. Niet voor ballet, maar eigenlijk nergens voor. Zijn vader aaide hem nooit trots over de bol. En als hij zich met een bloedende knie tot zijn moeder wendde, mopperde zij. Want die onhandige dikke Jelle kon ook niets goed doen.

De tinteling die Jelle in zijn voet voelde breidde zich langzaam uit in zijn hele rechterbeen. Het was geen gevoel van jeuk, eerder van een slapende voet. Steunen ging moeilijk. Bij het lopen sleepte zijn been een beetje. Nog steeds twijfelde hij. Het woord aansteller kon hij niet meer horen. En het ergste was, meestal hadden ze gelijk. Hij was een aansteller, een zeurpiet, een hypochonder. Toch voelde het niet goed. Het deed geen pijn, maar hij maakte zich wel degelijk zorgen.

Want als niemand zich zorgen maakt om jou, kan je het maar beter zelf doen. Dat was in de loop van de tijd Jelles motto geworden. Niet alleen de liefde was voor Myrte, ook de zorgen werden aan haar geschonken. Zelfs nadat uiteindelijk bleek dat een professionele balletcarrière er voor haar niet in zat. Jelle speelde altijd de tweede viool. Zijn HBO studie economie was niets in vergelijking bij de rechtenstudie van zijn zus. De studentenkamer in Rotterdam waar hij zo trots op was hebben zijn ouders nooit gezien. Zij gaven de voorkeur aan het fantastische huis in Leiden waarin Myrte woonde.

Op dat punt vond Jelle het al niet erg meer. Zijn ouders kozen voor Myrte. Hij koos voor zich zelf. Zorgde voor zich zelf. Jelle had niemand nodig. Nu nog steeds niet. Maar met dat zorgen was hij misschien een beetje doorgeslagen. Jelle luisterde continu naar zijn lichaam. Elk pijntje op zijn borst was een hartaanval, iedere blauwe plek een kneuzing of breuk en als het gewoon even anders voelde was Jelle meteen overtuigd van de aanwezigheid van een tumor.

Toch was het vandaag anders. Inmiddels beperkte de tinteling zich niet meer tot zijn rechterbeen. Ook aan de linkerkant ervaarde hij de gevoelloze tintel. Dit was voor Jelle de druppel. Hij ging de dokter bellen. Omhoog komen uit zijn stoel kostte moeite. Lopen ook. Dat ging eigenlijk niet. Hiermee kon hij de assistente overtuigen. Tijgerend ging hij door de woonkamer. Uiteindelijk bereikte hij de telefoon en toetste het nummer in dat hij kon dromen.

Enkele minuten later lag hij met een voldaan gevoel in de woonkamer. Het aanzwellende geluid van de naderende ambulance klonk hem als muziek in de oren. Hij voelde zijn benen niet meer, maar de assistente nam hem voor het eerst serieus. Iemand luisterde naar hem.